

VOOR HET ALGEMEEN BELANG

ZATERDAG

Dit is iets wat je over me moet weten: ik ben een afschuwelijke dochter.

‘Voor de duizendste keer, Chloe, je bent géén afschuwelijke dochter,’ kermt mijn beste vriendin Reina aan de andere kant van de telefoon. ‘Daar hebben we het al over gehad, weet je nog? Wat zeiden we toen?’

Ik ga weer op mijn bed liggen en kijk naar de poster van Avery Johnson aan mijn plafond; een foto van hem als prins Siegfried in *Het zwanenmeer*. Hij draagt een witte maillot en een met goud en zilver geborduurd witte tuniek. Zijn bruine huid glimt van het zweet. Hij staat met gebogen knieën en uitgestrekte armen te wachten op Odette, de prachtige witte zwaan, die naar hem toe komt walsen. Ik heb talloze avonden naar die poster liggen staren, dromend dat hij mij in zijn armen zou ronddraaien. En nu ik eindelijk een kans heb om hem te ontmoeten, lig ik verward op mijn bed omdat ik doodsbang ben om tegen mijn moeder te liegen.

‘Chloe,’ dringt Reina aan. ‘Wat zeiden we toen?’

Ik zucht. ‘Dat het een plan voor het algemeen belang was.’

‘Juist, dus geef me nu je moeder aan de telefoon. Ik zal doen alsof ik mijn moeder ben en zeggen dat je – volgens planning! – de hele week bij ons blijft. Jij gaat naar de auditie en zij zal helemaal niets in de gaten hebben.’

Ik draai me om en druk mijn gezicht in mijn kussen. ‘Maar als het nou niet lukt?’

Reina hapt naar adem. ‘Twijfel je serieus aan mijn aangeboren acteertalent?’

‘Dat bedoel ik niet,’ zeg ik. Reina neemt het acteren héél serieus. Ze is een kameleon, die alles en iedereen kan zijn. Ik heb haar al ontelbare malen haar moeders Dominicaanse accent horen imiteren, dus ik twijfel er niet aan dat ze overtuigend zal zijn. ‘Ik bedoel, wat nou als we voor niks tegen haar liegen? Wat nou als ik bij de auditie aankom en me niet meer kan bewegen, of als ik verkeerd rijd op de snelweg, of als ik vergeet deodorant op te doen en mijn oksels stinken telkens als ik mijn armen omhoogsteek, of...’

‘Chloe!’ Reina’s stem kapt mijn neerwaartse spiraal af. ‘Geef me nu je moeder of je kunt je droom om een professionele ballerina te worden voorgoed uit je hoofd zetten.’

Ik spring meteen van mijn bed. ‘Wacht even.’

Ik loop naar mijn moeders kamer en adem diep in voor ik haar deur opendoe. Ik lieg nooit tegen haar. Echt nooit! Daar heb ik nog nooit een reden voor gehad. Ik ben gewoon een meisje dat naar school en naar dansles gaat, maar één beste vriendin heeft en voor de lol naar YouTube-filmpjes van balletoptredens van vijftig jaar geleden kijkt. Ik heb zelfs geen tijd waarop ik thuis moet zijn, omdat ik nooit ergens naartoe ga! Ik rijd al helemaal nooit naar een andere staat voor een dansauditie zonder dat mijn moeder het weet.

Dit is een vergissing. Het slechtste idee aller tijden. In het woordenboek vind je binnenkort mijn foto naast het woord ‘idiot’ omdat...

‘Hé, lieverd,’ zegt mam terwijl ze haar slaapkamerdeur opent. ‘Heb je Reina’s moeder aan de lijn?’

‘Ja.’ Mijn stem klinkt alsof ik helium uit een ballon heb gezogen.

‘Oké.’ Ze kijkt afwachtend naar de telefoon in mijn hand. Voor ik van gedachte kan veranderen leg ik hem in haar handpalm.

‘Hallo?’ zegt mam, terwijl ze de telefoon bij haar oor houdt. ‘Ja, hallo, Camila. Met mij gaat het prima. En met jou?’

Ik adem bibberig uit. Mam loopt naar haar bed en ik loop – de geopende koffer en de over de vloer verspreide kleren ontwijkend – achter

haar aan. Vanochtend vertrekt ze met haar vriend voor een cruise van een week. Dat mag je gerust een wonder noemen. De enige keren dat mam ooit New Jersey verlaat, is wanneer ze mij naar balletles in Philadelphia moet brengen.

Ik ga op de rand van haar bed zitten terwijl ze zich bukt om nog wat kleren in haar koffer te gooien. ‘Ik wil niet dat Chloe je tot last is,’ zegt ze tegen mevrouw Acosta/Reina. ‘Ik ben je heel dankbaar dat ze bij jullie mag logeren terwijl ik weg ben.’ Ze duwt haar lange vlechtjes uit haar gezicht. Die zitten zo strak dat ze ineenkrimpt van pijn als ze haar hoofd te snel beweegt. Meestal draagt ze haar haar in een kort afrokapsel. Ik loop naar haar toe en bind de vlechtjes in een paardenstaart bij elkaar. Ze glimlacht dankbaar naar me. Weer voel ik me schuldig en ik draai me om, want ik ben bang dat ze aan me zal kunnen zien dat er iets aan de hand is.

Het is april en we hebben een week voorjaarsvakantie. Mam denkt dat ik deze week om de hoek bij Reina zal doorbrengen. Reina gaat in werkelijkheid op een kindertheaterkamp werken en ik ga vandaag auditie doen voor toelating op de Avery Johnson-balletacademie, een pre-professionele dansschool voor tieners. De rest van de week breng ik thuis door en beleef ik de auditie waarschijnlijk telkens weer opnieuw. De auditie is in Washington D.C., maar de balletopleiding is in New York City. En mijn moeder zal me daar van mijn leven niet alleen laten wonen. Eerlijk gezegd geloof ik niet dat ze me waar dan ook alleen zou laten wonen. Hoe oud ik ook word.

Ik wil niet tegen haar liegen, maar ik heb geen keus. Vorige maand nam juf Dana, mijn balletlerares bij het Philadelphia Center of Dance, me apart en liet ze me het auditieschema van de academie zien.

‘Jij moet daar echt naartoe, Chloe,’ zei ze, naar de auditedatum in New York wijzend. Ze boog naar me voorover en zei zacht: ‘Als je het goed doet, bestaat de kans dat ze je een leercontract bij het dansgezelschap aanbieden.’

Dus ik, Chloe Pierce, een Zwart meisje van zeventien jaar dat in New Jersey in the middle of nowhere woont, zou mijn laatste schooljaar kun-

nen doorbrengen in de stad New York, waar ik opgeleid zal worden door Avery Johnson, de jongste Zwarte danser die zijn eigen dansgezelschap en nu zijn eigen balletacademie is begonnen? En als ik daarna een leercontract bij het dansgezelschap aangeboden zou krijgen, zou dat me een stap dichterbij een professionele danscarrière brengen.

‘En dankzij een aantal genereuze donateurs biedt de academie iedereen die in het eerste jaar wordt toegelaten een studiebeurs aan,’ vervolgde juf Dana. ‘Je moeder zal geen cent hoeven te betalen. Je moet deze kans grijpen, Chloe.’

Ik keek weifelend naar het litteken op mijn linkerenkel.

‘Je hebt de afgelopen maanden vreselijk hard getraind,’ zei juf Dana. ‘Je moet dit echt doen.’

Ze had gelijk. Ik zou een auditie bij Avery Johnson niet aan me voorbij laten gaan.

Het is jammer dat mam er niet hetzelfde over denkt. Ze was niet bepaald enthousiast over de auditie en had erg haar best moeten doen om haar afschuw te verbergen toen juf Dana er na de les met haar over begon.

‘New York City past niet in onze plannen,’ zei ze.

Juf Dana keek zo teleurgesteld als ik me voelde. Ze had me hier sinds mijn dertiende voor getraind. Ze probeerde mijn moeder ervan te overtuigen dat dit een eenmalige kans was. De academie was alleen voor middelbare scholieren, dus over een jaar zou ik geen auditie meer kunnen doen. Maar mam liet zich niet ompraten.

‘Ik zou het erg op prijs stellen als u Chloe zou willen helpen naar universiteiten met dansprogramma’s te kijken,’ zei ze. ‘Misschien bij wat universiteiten in de buurt.’

De universiteit? Waarom zou ik naar de universiteit willen als ik professioneel ballerina kon worden? Waarom zou ik al die jaren waarin ik zo hard heb gewerkt weggooien? Alle fysiotherapie, alle tranen?

‘Maar, mam...’ stamelde ik. Mijn mond ging open en dicht als die van een stervende vis.

‘Nee,’ zei ze vastbesloten. En dat was het dan.

Juf Dana duwde me nog snel het schema in handen toen mam en ik weggingen. ‘Voor het geval ze van gedachten verandert,’ fluisterde ze.

Maar ik wist dat mam niet van gedachten zou veranderen. Ze heeft haar redenen om me dicht bij zich te houden. Mijn vader is door een auto-ongeluk omgekomen toen ik drie was en ik geloof dat ze de irrationele angst heeft dat mij ook zoiets vreselijks zal overkomen. Het helpt niet echt dat ik anderhalf jaar geleden bijna werd aangereden door een auto en mijn enkel brak. Toen mijn enkel weer genezen was, liet mijn moeder me bijna niet teruggaan naar ballet omdat ze dacht dat het te belastend zou zijn. Ik had haar overbezorgdheid nooit eerder een probleem gevonden, tot ik me realiseerde dat ze me echt niet in mijn eentje naar New York zou laten gaan, zelfs niet als dat betekende dat al mijn dromen in duigen vielen.

Een paar avonden na de auditie in New York zat ik op mijn bed naar de poster van Avery Johnson aan mijn plafond te staren en vroeg ik me af waarom ik eigenlijk nog balletles volgde. Toen ik begon te huilen, gebeurde er iets raars. De poster viel van het plafond en kwam op mijn schoot terecht. Het leek of Avery naar me opkeek en me vertelde dat het wel goed zou komen. De volgende morgen verraste mams vriend Jean-Marc haar met een vakantie en tot ieders grote verbazing stemde ze er nog mee in ook. Ik beschouwde dat als een teken.

Avery Johnson en zijn team houden deze week in verschillende steden auditie. D.C., Raleigh, Atlanta en nog andere plaatsen. Zodra mam en Jean-Marc straks weg zijn, ga ik naar de auditie in Washington D.C.

‘*Knock, knock.*’ Jean-Marc steekt zijn hoofd om de deur als mam het telefoongesprek beëindigt. Hij loopt in drie stappen de kamer door en neemt mam in zijn gespierde armen.

‘Ben je klaar voor de vakantie?’

‘Ja.’ Mam giechelt wanneer hij haar neerzet.

Zoals altijd valt het me op hoeveel jonger en hoe zorgeloos ze lijkt wanneer Jean-Marc er is. Ze heeft wel eens met andere mannen gedatet sinds mijn vader is gestorven, maar met Jean-Marc is ze al het langst samen.

Jean-Marc richt zijn aandacht op mij en wanneer hij dichterbij komt, zie ik de kleine kokosnoten op zijn T-shirt.

‘Volgens mij is er iemand blij,’ zeg ik.

‘Wees maar niet jaloers.’ Hij laat zich naast me op de rand van het bed zakken, dat kraakt onder zijn gewicht. Jean-Marc is een reus. Bijna drie keer zo groot als ik. En dat is geen geintje. In Haïti was hij bodybuilder, maar daar is hij mee gestopt toen hij hierheen verhuisde. Hij is net als mam verpleegkundige op de spoedeisende hulp en een van de zachtaardigste mensen die ik ken. Hij is zo iemand die helemaal opgetogen raakt wanneer hij meedoet aan een prijsvraag waarbij je een splinternieuwe sportwagen of een vakantie naar Tahiti kunt winnen. Hij heeft waarschijnlijk aan duizenden prijsvragen meegedaan... en ze verloren. Het lijkt wel een hobby. Maar een paar weken geleden won hij twee tickets voor een cruise door de Caraïbische Zee. Ergens geloof ik dat dat de enige reden is waarom mam besloot mee te gaan.

En nu loopt ze mompelend door haar kamer heen en weer. Ze blijft staan en bijt op haar lip, een teken dat ze nerveus is.

Jean-Marc zucht en loopt naar haar koffer om die dicht te ritsen. ‘Carol, we moeten gaan. Als we nu niet vertrekken, missen we onze vlucht. De meter loopt.’

En ik kom te laat voor mijn auditie omdat ik niet kan vertrekken voordat jullie weg zijn.

‘Oké,’ zegt mam. Ze pakt haar bijbel van het nachtkastje en laat hem in haar koffer vallen.

Jean-Marc wil de koffer pakken, maar mam duwt zijn hand weg.

‘Laat me nog één keer controleren of ik alles heb.’

Nu pakt Jean-Marc de koffer op en houdt hem buiten haar bereik. ‘Nee, nee, nee,’ zegt hij. ‘Ik ga niet al mijn vakantiegeld aan de taxi uitgeven nog vóórdat die ons naar het vliegveld heeft gebracht. We moeten wel op tijd in Florida zien te komen om aan boord van het cruiseschip te kunnen gaan.’

Hij loopt de kamer uit en stampet even later met zijn grote voeten de trap af.

Mam kijkt naar de deuropening en dan naar mij. Ze begint te fronsen. ‘Ik weet het niet, schatje,’ zegt ze.

Mijn maag verkramp. ‘Wat bedoel je?’

‘Ik kan je hier niet alleen achterlaten. Ik vind het geen prettig idee.’ Ze wrijft met een hand over haar gezicht en kijkt haar kamer rond. ‘Misschien kunnen we wachten tot de zomer, wanneer ik genoeg heb gespaard om je mee te nemen.’ Nog steeds fronsend tuurt ze naar een plek op de muur. ‘Ja, dat doe ik. Het is idioot om jou hier een week alleen te laten.’

‘Nee!’ Ik spring overeind en mam schrikt. ‘Je moet gewoon gaan. Wanneer ben je voor het laatst op vakantie geweest?’

Ze wuift mijn woorden weg. ‘Ik kan altijd een nieuwe vakantie plannen.’ Ze loopt naar de trap.

Ik moet iets doen om haar op andere gedachten te brengen, dus ik pak haar bij de schouders en draai haar naar me om. ‘Als je niet gaat, neem ik dat mezelf kwalijk. Jean-Marc is zo opgetogen over deze reis. Je weet dat hij nooit eerder iets heeft gewonnen. Het zal zijn hart breken als je niet meegaat en dan zal ik ermee moeten leven dat dat door mij komt.’

Ze knippert met haar ogen. Ik leg de dramatiek er echt heel dik op, maar dat kan nu even niet anders.

‘Er zal me heus niets overkomen,’ vervolg ik. ‘Ik heb al heel vaak bij Reina gelogeerd. Haar ouders zullen goed voor me zorgen. Dat heeft mevrouw Acosta zelf gezegd.’

Mam zucht. ‘Ik weet het, maar ik zal me evengoed zorgen om je maken. Ik weet wat je nachtmerries met je doen. Ik wil niet dat je elke nacht droomt dat er iets ergs met mij gebeurt.’

Ik omhels haar zodat ze zal ophouden met praten en voel haar schouders ontspannen.

Wanneer ik me van haar losmaak, kijkt ze me strak aan. Iedereen zegt altijd dat we zo op elkaar lijken. We zijn even lang, hebben dezelfde bruine ogen en middelbruine huidskleur. Maar ik weet dat ze sporen van mijn vader ziet wanneer ze naar me kijkt. Ik vraag me af hoe het moet voelen om tegelijkertijd de persoon te zien die je hebt verloren en de

persoon die je zou kunnen verliezen. Ik leg mijn hoofd op haar schouder zodat ze het schuldgevoel in mijn ogen niet kan zien.

‘Ik red me heus wel,’ zeg ik.

Jean-Marc roept haar weer. We laten elkaar los en ik volg haar naar buiten.

Jean-Marc en de taxichauffeur zetten de koffers in de kofferbak. De taxichauffeur zegt iets in het Creools tegen Jean-Marc en ze barsten in lachen uit.

Mam verstart meteen en rent terug naar binnen, gillend dat ze haar make-uptas is vergeten.

Jean-Marc kreunt en de taxichauffeur en hij vervolgen hun gesprek.

Dan is er plotseling commotie bij het huis recht tegenover het onze. Ik zie de hordeur opengaan en Geezer, de pitbull van de overburen, zo snel als zijn oude poten het toestaan het verandatrapje bij de voordeur af stormen. Dan komt Eli Greene – ofwel de vreselijkste persoon op aarde – naar buiten en kijkt links en rechts de straat in. Daarna kijkt hij mij aan. Ik adem in en wacht tot hij zich zoals gewoonlijk zal afwenden, maar hij steekt zijn hand op... en zwaait.

Zwaait hij naar mij?

Dat bestaat niet. We hebben elkaar al anderhalf jaar niet gesproken. Ik kijk naar Jean-Marc en de taxichauffeur. Geen van beiden kijkt in Eli’s richting. Als ik weer naar Eli kijk – alsof ik hem de eerste keer al niet had gezien – zwaait hij wéér.

Oké. Dit is raar. En verdacht. Ik ben zo verbijsterd dat ik zonder erbij na te denken mijn hand opsteek en terugzwaai. O, mijn god. Waarom heb ik dat nou gedaan? Ik moet niet naar Eli zwaaien! Hij is staatsvijand nummer één en ik wil hem niet op andere gedachten brengen.

De zon schijnt in mijn ogen, dus ik weet niet zeker of het waar is, maar het lijkt erop dat Eli glímlacht. Glímlacht! Wat is hier aan de hand? En waarom word ik me er nu pas van bewust dat ik in mijn roze pyjama met hartjesprint en een slaapmutsje op naar buiten ben gelopen?

Ik draai me blozend om en bots tegen mam op. Ze gooit haar make-uptas op de achterbank van de taxi.

‘Ik zal proberen je vanaf het cruiseschip te bellen,’ zegt ze, maar we weten allebei dat dat waarschijnlijk niet gaat lukken. Het is kennelijk heel duur om wifi op een cruiseschip te regelen en mam en Jean-Marc zijn niet van plan onnodig geld uit te geven tijdens deze gratis vakantie.

Ze staat daar maar. De onzekerheid straalt van haar gezicht af. Even ben ik bang dat ze opnieuw zal proberen de reis te annuleren. ‘En als er iets misgaat bij de Acosta’s, dan vindt Linda het niet erg als je bij haar komt logeren. We landen zondag tegen de avond. Dus we zijn op tijd voor het paasdiner terug.’

Ze neemt alle veiligheids- en noodprotocollen met me door. Als Linda niet opneemt, moet ik haar collega Eileen bellen. Goed op mijn omgeving letten. Zorgen dat ik altijd wat contant geld bij me heb, niet alleen vertrouwen op mijn pinpas. Als iemand me probeert te beroven, mijn tas neergooien en wegrekken. Ik heb deze toespraak al zo vaak gehoord dat ik hem woord voor woord kan opzeggen.

‘En geen wilde feesten terwijl we weg zijn,’ zegt Jean-Marc met een knipoog, waarna hij me omhelst.

Ik glimlach en zeg: ‘Dat zal ik niet doen. Gaan jullie nou maar. Anders missen jullie je vlucht.’

‘Pas alsjeblieft goed op jezelf,’ zegt mam.

Ze omhelst me nog eens en stapt achterin. Jean-Marc gaat naast haar zitten. Wanneer ze weggrijden, buigen ze zich uit het raam. Mam kijkt nog steeds bezorgd. Ik zwaai tot ze de hoek om zijn en ik ze niet meer kan zien.

Tegen beter weten in kijk ik naar de overkant van de straat. Eli loopt daar heen en weer met zijn telefoon tegen zijn oor.

Ik heb geen tijd om me af te vragen waarom hij naar me glimlachte, of om überhaupt aan hem te denken. Ik draai me om en ga terug naar binnen. D.C. is drie uur rijden en ik moet er om twee uur vanmiddag zijn. Het is pas tien uur, maar ik heb een hekel aan de snelweg – en aan autorijden in het algemeen – dus ik wil er wat extra tijd voor nemen.

Ik ren de trap op en trek de tas met al mijn dansspullen onder het bed uit. Ik doe mijn pyjama uit en trek mijn roze maillot en nieuwe parse

balletpakje aan met mijn gehavende hoge sneakers erbij. Ik doe snel mijn slaapmutsje af en bindt mijn haar in een hoge knot bijeen.

Voor ik mijn kamer uit loop, ga ik op mijn bed staan, spring ik omhoog naar mijn poster van Avery Johnson, en druk er een kus op in de hoop dat het geluk brengt. Dan loop ik naar mijn ladekast en kus mijn lievelingsfoto van pap, die voor ons huis staat, met mij als baby in zijn armen. Hij glimlacht naar mam, die de foto maakt. Mam zegt altijd dat hij een goede danser was en dat ik dat van hem moet hebben. Ze zegt ook dat hij onhandig was, maar dat gen heb ik niet geërfd. Soms benijd ik haar omdat ze zo veel herinneringen aan hem heeft en ik helemaal geen. Ik zou graag denken dat hij me, als hij nu hier was, ook een kus zou geven om me succes te wensen.

Ik ren naar beneden, maar wanneer mijn hand op de klink ligt, blijf ik plotseling staan. Is naar D.C. gaan het echt waard om tegen mam te liegen?

Ik stel me mezelf voor bij de auditie, in een ruimte vol dansers die níét zeven maanden training hebben gemist vanwege een operatie en revalidatie. Dansers die, anders dan ik, in topvorm zijn. Maar dan stel ik me mezelf over anderhalf jaar voor, op de universiteit, waar ik iets leer dat helemaal niets met ballet te maken heeft. Het soort leven dat ik niet wil.

Met hernieuwde energie doe ik de voordeur open en knal tegen de gene op die aan de andere kant van de deur staat.

VOOR WAT HOORT WAT

‘Hoe is het, Chloe?’

Ik ben niet van plan te gillen, maar het gebeurt toch. Ik sla mijn hand voor mijn mond en deins terug. Eli Greene staat daar met zijn vuist geheven, klaar om aan te kloppen. Hij grinnikt naar me en ik moet aan de grote boze wolf denken die de drie biggetjes te grazen wil nemen.

‘Sorry!’ zegt Eli, die verontschuldigend zijn handen opsteekt. ‘Ik wilde je niet laten schrikken.’

Terwijl ik hem aankijk, wens ik dat mijn hartslag weer normaal wordt. Het is Eli maar. Geen moordenaar. Niet iemand die me wil ontvoeren. Niet mam en Jean-Marc die terugkomen omdat ze nog iets anders zijn vergeten en me dan op heterdaad betrappen.

‘Shit,’ zegt Eli. ‘Dát was een harde gil.’

Hij lacht zijn witte tanden bloot. Ik denk weer aan de grote boze wolf. Eli glimlacht altijd alsof hij iets weet wat jij niet weet. Met die glimlach en zijn lichtbruine huid ziet hij eruit als de leadzanger van een R&B-groep. Alleen weet ik dat hij niet kan zingen... of dansen.

‘Wat wil je?’ vraag ik ten slotte. Ik stap naar buiten en doe de deur achter me op slot.

Eli gaat ongeveer een decimeter opzij, dus wanneer ik me omdraai, staat hij nog voor me. Ik vang een vleugje sigarettenrook en fris wasgoed op. Hij blijft maar groeien en torent nu boven me uit. Het is moeilijk te geloven dat we ooit even groot waren.

Hij draagt zijn gebruikelijke tenue: een T-shirt, een basketbalshort en een paar Timberland boots. Vandaag is het allemaal zwart, afgezien van zijn lichtblauwe Phillie-baseballpet. Hij is een hedendaagse Magere Hein.

‘Waar ga je heen?’ vraagt hij en zijn blik dwaalt naar de tas die over mijn schouder hangt.

‘Ik...’ *Blijf cool, Chloe.* ‘Nergens. Bemoei je met je eigen zaken.’

Zijn mondhoek gaat omhoog. ‘Je verbergt iets.’

‘Niet waar.’ Ik dring langs hem heen en loop naar mijn auto, maar hij komt naast me lopen. Zijn boots dreunen irritant bij elke stap. ‘Ga weg.’

‘Laat me raden,’ zegt hij. ‘Je gaat ervandoor. De vraag is alleen waarheen? Het circus? Naar een of andere ouwe kerel die je moeder niet goedkeurt? Nee, dat is niks voor jou.’

We komen bij mijn auto en hij leunt tegen het portier aan de bestuurderskant, zodat ik niet bij de portiergreep kan. ‘Ah, ik weet het al. Je gaat het klooster in. Goeie keuze. Je zou een geweldige non zijn.’

Ik kijk hem lelijk aan en hij begint te lachen.

‘Ga opzij.’ Ik probeer hem weg te duwen, maar hij geeft geen krimp.

‘Waar ga je heen? Ik beloof dat ik het niet zal doorvertellen.’

‘Waarom wil je dat per se weten?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Je gaat anders nooit ergens heen en onderneemt nooit iets, dus nu ben ik nieuwsgierig.’

‘Ik onderneem altijd van alles. Dat vertel ik jou alleen niet.’ *Rustig aan. Hij probeert je erin te laten lopen. Hou je aan het plan.* ‘Ik ga naar Reina, oké? Dat is het. Niks bijzonders. En ga nu opzij.’

‘Interessant,’ zegt Eli. ‘Werkt Reina tijdens de voorjaarsvakantie niet op een of ander kamp?’

‘Wat?’ HOE KAN HIJ DAT NOU WETEN? ‘Hoe...’

‘Ik hoorde Reina er op school over praten. Je weet zelf hoe hard ze roept.’ De grijns van oor tot oor is er weer. ‘Dus je loopt vast echt weg als je dacht dat je erover moest liegen. Weet je, als je als vermist wordt opgegeven, gaan ze mij ondervragen omdat ik de laatste persoon ben die je nog heeft gezien voor je verdwijning. Misschien kom ik zelfs wel

op 20/20. Als ik jou was zou ik kijken, als je tenminste tv hebt in het klooster.'

'IK LOOP NIET WEG!'

Dat cool blijven is dus mislukt. Maar het kan me niet schelen. Ik vertel hem niets. Zijn moeder Linda is mijn moeders beste vriendin. En het laatste wat ik wil, is hem per ongeluk toch vertellen waar ik naartoe ga zodat hij het aan Linda kan vertellen. Want dan belt Linda mam en mam belt mij, en neemt de eerste vlucht terug naar New Jersey. En dan zijn al mijn plannen verpest. Dan kan ik nooit auditie gaan doen, word ik nooit een professionele ballerina en zal ik nooit...

'Hé, heb je me gehoord?' Eli knipt vlak voor mijn gezicht met zijn vingers.

'Laat dat. Dat is onbeschoft,' grom ik, en ik duw zijn hand weg. 'Wat wil je?'

'Dat zeg ik net. Ik wil een gunst van je.'

De laatste keer dat Eli me om een gunst vroeg, was ik elf en hij twaalf. Hij zei dat hij zijn sleutelbos in de doornstruik voor hun huis had laten vallen en vroeg me die te pakken omdat mijn armen dunner waren. Om te bewijzen dat ik niet bang was, stak ik mijn arm in de doornstruik, waarop Eli me vertelde dat hij zijn sleutels helemaal niet had laten vallen. Het was maar een geintje geweest en hij dacht niet dat ik het lef zou hebben het te doen.

Ik kijk naar het lange, dunne litteken op mijn rechteronderarm. Eli volgt mijn blik. Ik weet dat hij het zich herinnert, want hij krimpt even ineen wanneer hij het ziet.

'Kom op,' zegt hij. 'We waren nog kinderen toen dat gebeurde.'

'Ik moet weg.' Ik gooi mijn tas op de achterbank en steek mijn hand uit naar de portiergreep.

'Wacht,' zegt hij, zijn hand tegen de greep gedrukt.

Ik zucht gefrustreerd. 'Hoe vaak moet ik nog zeggen dat je opzij moet gaan?'

'Luister, ik weet dat je me haat, maar...'

'Is dat wat je denkt? Dat ik je haat?'

Hij knippert met zijn ogen. ‘Nou... ja.’

‘Ik haat je niet,’ zeg ik, omdat het waar is. Haat is een heel krachtig woord dat je niet te makkelijk moet gebruiken. Maar mag ik hem? Nee.

Eli kijkt me hoopvol aan.

‘Maar dat wil nog niet zeggen dat ik je wil helpen. En zelfs als ik het zou willen, ik kan het niet,’ zeg ik. ‘Ik ben toch al laat.’

‘Nou, prima.’ Hij draait zich om en stampt de oprit af. Hij ziet er belachelijk uit. Als een kind van ruim één meter tachtig dat zijn zin niet krijgt. ‘Wanneer mijn moeder thuiskomt, vertel ik haar dat je je spullen in de auto hebt geladen en me weigerde te vertellen waar je naartoe ging. Ze belt geheid binnen twee tellen de politie.’

Mijn maag verkrampst, maar ik probeer mijn paniek te verbergen. ‘Ga vooral je gang. Mijn moeder weet toch al waar ik heen ga!’ roep ik hem na terwijl hij wegloopt, maar hij kijkt alleen even achterom en haalt zijn schouders op.

‘Als dat zo is, is het niet zo’n probleem dat mijn moeder het hoort.’

Hij is bijna de straat over en ik raak in paniek. ‘Vooruit dan maar!’ roep ik. ‘Ik ga naar een dansauditie, oké?’

Hij draait zich om, trekt een wenkbrauw op en komt langzaam terug de straat over.

Mijn bloed kookt bij elke stap die hij zet.

‘Waar ergens?’ vraagt hij wanneer hij voor me staat.

‘Maak jij je daar maar geen zorgen over. Je hoeft alleen maar te weten dat ik naar een auditie ga en daarna meteen terugkom.’

‘Ik ben bang dat dat niet voldoende informatie is. Ik ga het nog steeds tegen mijn moeder vertellen voor het geval je iets ergs overkomt.’

‘De auditie is in D.C.,’ snauw ik hem toe.

Langzaam begint zijn hele gezicht te stralen. ‘D.C.? Meen je dat?’

Nee, nee, nee! WAAROM HEB IK HEM NOU VERTELD WAAR IK HEEN GA?

Ik probeer kalm te reageren. ‘Ja, dus zeg het maar niet tegen je moeder.’

‘Dat is perfect,’ zegt hij. ‘Ik moet deze week naar mijn vader in North

Carolina en ik wil je vragen me een lift naar het station te geven, maar ik kan ook in D.C. de trein nemen. Dan wordt de treinreis een stuk korter.'

'Wacht... wat?'

'Je kunt me daar op het station afzetten op weg naar je auditie.'

'Nee.' Mijn hoofd tolt. 'Nee. Nee. Nee.'

'Nee?' Hij kijkt oprecht verbaasd.

'Nee! Waarom rij je daar niet zelf naartoe?'

Hij wijst naar de lege oprit aan de overkant van de straat. 'Mijn moeders auto staat bij de garage, dus ze heeft de mijne geleend.'

'Nee.' Ik vind het fascinerend dat mijn woordenschat nog maar uit één woord bestaat.

'Toe nou,' zegt hij, zijn handen tegen elkaar als in een gebed. 'Doe dit nou gewoon voor me. Ik heb een hekel aan de treinreis van New Jersey naar North Carolina. Dan zit ik de hele dag in dat ding.'

'Waarom bel je je moeder niet om haar te vragen je weg te brengen?'

Hij kijkt chagrijnig achterom naar zijn huis. 'Dat heb ik gedaan, maar ze neemt niet op. Ze had vanochtend terug moeten zijn om me naar het station te brengen, maar ik denk dat ze nog steeds bij haar nieuwe vriend is.'

'O.' Geweldig. Nu heb ik alsnog medelijden met hem.

'Toe nou.' Hij draait zich weer naar me om en zijn frons maakt plaats voor een glimlach. 'Als je me meeneemt, beloof ik dat ik mijn moeder niet vertel waar je naartoe gaat.' Wanneer ik iets wil zeggen, steekt hij zijn hand op. 'En ik weet dat jouw moeder geen idee heeft wat je van plan bent, want ze zou je absoluut niet in je eentje naar D.C. laten rijden.'

Ik schud mijn hoofd. 'Niet te geloven dat je me nu staat te chanteren.'

“Chanteren” is een beetje een groot woord, vind je ook niet? Ik zie het meer als iets van: “Voor wat hoort wat.”

Hij glimlacht. Kennelijk gooit hij nu zijn charmes in de strijd. De meisjes op school zwijmelen bij hem en zijn bad boy-mojo, of hoe je het ook noemen wilt. Eli is knap en kan heel charmant zijn als hij dat wil. Dat wist ik altijd al. Maar wat veel mensen niet weten is dat Eli dan wel mooi is om naar te kijken, maar dat hij van binnen ruw en eeltig is. Als een paar brede voeten in mooie, spitse schoenen.